

DUMNEZEU NE-A DAT UN MIEL

Topeka - Kansas

Haideți să citim din **Evanghelia după Marcu** un text pe care l-am ales să vorbesc despre el. Este vorba de **capitolul 10 de la versetul 46 la 52**.

Să ne ridicăm în picioare în timp ce citim, în respect față de Cuvânt, deoarece știm cu toții că Cuvântul este Dumnezeu, iar faptul că stăm în picioare arată că Îi suntem supuși. Dacă stăm în picioare când trece drapelul național, de ce să nu stăm în picioare și atunci când se citește Cuvântul lui Dumnezeu?

„Au ajuns la Ierihon. Și pe când ieșea Isus din Ierihon cu ucenicii Săi și cu o mare mulțime de oameni, fiul lui Timeu, Bartimeu, un cerșetor orb, ședea jos lângă drum și cerea de milă.

El a auzit că trece Isus din Nazaret și a început să strige: „Isuse, Fiul lui David, ai milă de mine!”

Mulți îl certau să tacă; dar el și mai tare striga: „Fiul lui David, ai milă de mine!”

Isus S-a oprit și a zis: „Chemați-l!” Au chemat pe orb și i-au zis: „Îndrăznește, scoală-te, căci te cheamă.”

Orbul și-a aruncat haina; a sărit și a venit la Isus.

Isus a luat cuvântul și i-a zis: „Ce vrei să-ți fac?” „Rabuni”, I-a răspuns orbul, „să capăt vederea.”

Și Isus i-a zis: „Du-te, credința ta te-a mântuit.” Îndată orbul și-a căpătat vederea și a mers pe drum după Isus.”

Să ne rugăm. Puternicule Duh Sfânt, înviorează acest Cuvânt pentru noi în seara aceasta. Îngăduie să vedem vii aceste imagini și prin aceasta să avem credință în Dumnezeu; să credem că El trăiește încă și că este Același ieri, azi și în veci, deoarece Îți cerem aceasta în Numele lui Isus, Fiul Tău iubit, Mântuitorul nostru. Amin. Puteți să vă așezați.

Subiectul nostru din seara aceasta este: **„Dumnezeu ne-a dat un Miel.”**

Azi dimineață am trăit clipe minunate, văzându-L pe Isus cum a intrat în Ierihon. Noi am aflat că acolo era un om mic, pe nume Zacheu, care s-a urcat într-un sicomor și s-a ascuns acolo, deoarece nu credea că Isus era un Profet. Dar soția lui, care era o ucenică a lui Isus, se rugase pentru el, iar atunci când Isus a ajuns sub acel copac, S-a oprit, I-a strigat pe nume și i-a zis: *„Dă-te jos, căci astăzi voi merge la tine!”*

M-am gândit că ar fi bine dacă în seara aceasta vom continua tot cu Isus, deoarece azi dimineață L-am rugat să meargă împreună cu noi, pentru că și noi dorim să mergem împreună cu El. Haideți deci să-L însoțim mai departe prin Ierihon.

În seara aceasta, scena se deschide în același loc, iar Isus se află în casa lui Zacheu, unde mănâncă. Este o dimineață rece de octombrie, iar vântul coboară din munți. În Iudea, diminețile sunt destul de reci în acea perioadă a anului.

În vremea aceea țara era plină de cerșetori care se așezau la colțurile străzilor ca

să cerșească. În țările acelea, străzile sunt și acum pline de cerșetori. Da, în India, în Africa și în multe alte țări, sunt o mulțime de ologi, șchiopi, orbi și neputincioși care cerșesc.

Uneori, oamenii care nu pot să-și câștige traiul, cerșesc și rabdă foame.

În India, am mers pe stradă cu niște bani pe care mi-i dăruiseră și pe care i-am schimbat din dolari în rupii. Am început să-i dau acelor oameni și n-am mai putut să ies de acolo decât înconjurat de poliție. Atât de mare a fost înghesuiala în jurul meu. Am văzut o femeie sărmană care zăcea acolo murind de foame, iar un copilăș care răbdase foame multă vreme, ajunsese de i se desfăcea carnea de pe oase și se vedea cum este legat craniul de coloana vertebrală. Am văzut mame care își întindeau copilășul lor în speranța că îl vei lua și astfel nu va muri de foame. Dar dacă îl iei pe unul, ce faci cu celălalt și cu celălalt și cu celălalt?

Ceea ce aruncăm noi la gunoi aproape că ar ajunge să-i hrănească pe toți acei oameni sărmani. Da, abia atunci când vezi restul lumii care este muritoare de foame, îți dai seama cât de bogați suntem noi.

Și în această zi, când se deschide scena noastră, peste tot sunt numai cerșetori. Noi aflăm că de obicei cerșetorii din Ierihon se așezau la poarta orientată spre nord, către Ierusalim. Ierusalimul era un oraș mare, celebru datorită Templului său, un oraș strălucitor în care se mutau toți bogătașii, așa că toți cei care veneau acolo, negustorii și toți ceilalți, erau oameni bogați. În schimb, Ierihonul era un oraș mai sărăcăcios.

Fiecare cerșetor avea locul lui în care stătea și își cerșea pâinea, conform unei legi nescrise și cunoscută de toți. Ei trebuiau să ajungă acolo dimineața devreme când intrau negustorii în cetate, pentru că aceștia ajutau câte un cerșetor pe zi, dându-i moneda pe care și-a pus-o în buzunar înainte de a pleca. Desigur, la vremea aceea Palestina se afla sub stăpânirea Romei și banii care circulau erau dinarii romani.

Așadar, negustorul avea o monedă pe care o arunca cerșetorului, ea fiind tot ce dădea în ziua aceea. El nu-și putea permite să dea fiecărui cerșetor câte o monedă, așa că desigur, primea moneda cel pe care-l întâlnea primul.

Fiecare își avea locul lui în afara porților, unde se așeza încă înainte ca oamenii să înceapă să intre în cetate. Ei preferau să se așeze la poarta dinspre nord, fiindcă pe acolo intrau turiștii și negustorii care veneau de la Ierusalim.

În dimineața despre care vorbim, soarele se ridicase deja fiindcă era ora nouă, iar la poartă era un cerșetor orb care sosise mai târziu. Avusese o noapte foarte rea. Era orb încă din copilărie și ajunsese târziu datorită faptului că toată noaptea visase că va vedea din nou. Toată noaptea se zvârcolise în pat și era convins că vede din nou, dar când s-a trezit a fost foarte dezamăgit să constate că fusese numai un vis, deoarece era la fel de orb ca înainte.

Când a ajuns la locul lui, (aceasta este o mică dramă introductivă), nu a găsit pe nimeni. Se întâmplase ceva ciudat, deoarece deși nu era mai târziu de nouă și jumătate sau zece, nu a mai găsit pe nimeni acolo. De obicei fiecare era la locul lui, dar acum plecaseră toți. El nu știa ce se întâmplase în oraș, nu știa nimic despre întâmplarea de care am vorbit azi dimineață. Noi știm că Isus intrase în cetate și mulți oameni, printre care și cerșetorii, se adunaseră să vadă despre ce era vorba. Dar pentru că ajunsese târziu, cerșetorul nostru nu știa ce se întâmpla. Parcă îl auzim cum începe să strige diferite nume, dar nu era nimeni. Atunci a început să se întrebe dacă nu cumva fuseseră alungați de ofițerii romani, fiindcă nu auzea nici o voce. Vremea era destul de rece, iar el era îmbrăcat cu niște zdrențe ponosite.

Bâjbâind în jur, Bartimeu a găsit un bolovan care căzuse din zid încă din vremea când Dumnezeu cutremurase cetatea în zilele lui Iosua. S-a așezat pe acel bolovan și a început să se gândească la visul pe care-l avusese, imaginându-și cât ar fi de minunat dacă ar putea vedea din nou. Oh, dar nu era posibil fiindcă era orb! Gândindu-se la aceste lucruri, și-a amintit din nou de copilărie.

Știți, mie îmi place să fac aceasta; îmi place să stau și să mă gândesc la lucrurile plăcute care au trecut și la biruințele pe care mi le-a dat Domnul adesea.

Visând în noaptea aceea că și-a recăpătat vederea, Bartimeu, căci acesta este numele lui, a început să se gândească cât ar fi de minunat dacă ar putea vedea cu adevărat. Astfel, își spunea: „Oh, am fost orb atât de mult timp, încât nici nu știu dacă aș mai putea recunoaște aceste locuri!” Gândul i-a zburat la vremea când era doar un băiețel și se juca pe deal, pe malul Iordanului și în vale unde cultivau grâu. Să zicem că el locuia sus, pe coasta dealului, iar acum își amintea cât de mult îi plăcea să urmărească cum creșteau florile primăvara și cum culegea buchete mari, după care se așeza jos și privea cerul albastru.

Este îngrozitor să fii orb. Când văd un orb, mi se rupe inima de mila lui, dar știu că oamenii pot avea parte de o orbire și mai gravă: de orbirea spirituală. Dumnezeu l-a făcut pe om capabil să îl vadă, însă unii nu îl văd.

Odată am fost la grădina zoologică din Cincinnati, împreună cu fetița mea. După cum știți, eu iubesc foarte mult natura. La acea grădină zoologică am văzut un vultur pe care îl puseseră într-o cușcă. Noi am auzit un zgomot și ne-am dus spre cușca aceea ca să vedem ce este. Imensa pasăre avea capul plin de sânge și era înconjurată de pene căzute. Când am văzut-o, mi-am zis: „O, ce priveliște jalnică!”

Cobora, se plimba prin cușcă, apoi își lua din nou zborul și dând din aripi se lovea cu capul de pereții cuștii și lăsa în jur numai pene căzute, în încercarea disperată de a scăpa de acolo. Dar era captiv. Cădea pe podea și zăcea acolo, în timp ce privea într-o parte și-n alta. Privea în sus și vedea cerul albastru pentru care se născuse. Voi știți cu toții că vulturul este o pasăre a cerului, dar vedeți, omul cu inteligența și șiretenia lui, l-a prins și l-a făcut captiv.

Stăteam și îl priveam, gândindu-mă: „Aș da orice să-l pot cumpăra. Dacă aș reuși să fac aceasta, i-aș reda libertatea, spunându-i: „Du-te, bătrâne, căci o să-ți placă!” Și mie îmi place. Fii liber și înalță-te! Locul tău este acolo sus, fiindcă

pentru aceasta ai fost născut. Aceasta este cea mai jalnică priveliște pe care am văzut-o vreodată!

Am ridicat-o pe Sara în brațe și i-am zis: „Draga mea, aceasta este una din cele mai rele priveliști pe care le vor vedea ochii tăi vreodată.”

Am stat puțin pe gânduri și apoi mi-am zis: „O, nu! Eu cunosc o priveliște și mai rea decât aceasta. Uită-te pe dealul acesta: la bărbații cu halba de bere în mână și la femeile cu pantaloni scurți și cu țigara în mână! Ei s-au născut să fie fii și fiice de Dumnezeu, dar iată-i în cușca păcatului în care i-a închis Satan. Starea lor este jalnică; sunt orbi duhovnicește; sunt închiși în cușcă; poate sunt membri la vreo biserică, poate cântă în vreun cor, dar cu toate acestea sunt închiși în cușca păcatului.

Bartimeu se gândea la vremea când era doar un băiețel și și-a amintit cum îl chema acasă frumoasa lui mamă evreică. Aproape că-i auzea glasul, al cărui ecou răsuna printre dealuri. El se ducea în fugă spre casă, iar ea îl aștepta cu brațele larg deschise și îl săruta plină de iubire. Apoi și-a amintit cum privea ochii frumoși ai mamei sale și mâinile ei harnice. Îl legăna până adormea, spunându-i povești și istorioare despre poporul lor și despre puternicii proroci ai lui Dumnezeu, care fuseseră printre ei. O, cât de mult îi plăcea s-o asculte!

Este deplorabil că mamele de astăzi își lasă copiii să vadă murdăriile de la Hollywood, în loc să procedeze ca mama lui Bartimeu, și să le spună istorioare din Biblie.

Dar ea era o mamă evreică adevărată și făcea ceea ce era corect. Astfel, îi povestea cum l-a trimis Dumnezeu pe puternicul Moise în vremea când copiii lui Israel erau robi în Egipt. Dumnezeu îi făgăduise părintelui Avraam că îi va elibera, iar mai târziu s-a arătat unui proroc crescut printre ei, lui Moise. Da, Dumnezeu a venit sub forma unui Stâlp de Foc și l-a trimis în Egipt ca să-l scoată poporul afară din robie prin semne mari și minuni.

Apoi, când au mers prin pustie nu au avut nici pâine și nici altceva de mâncare, dar cu toate acestea își continuau călătoria supuși, de aceea Dumnezeu le-a trimis pâine din cer.

Parcă îl aud pe micuțul Bartimeu spunând: „Stai puțin, mămico! Cred că Dumnezeu i-a pus la treabă pe toți îngerii Săi. El are în cer cuptoare mari, iar îngerii lucrează tot timpul ca să pregătească pâinea.”

„Nu, dragul meu. Ești prea mic ca să înțelegi, dar vezi tu, IaHVeH nu are nevoie de așa ceva. El nu are nevoie de cuptoare deoarece este Creatorul. El spune doar un Cuvânt, și totul se întâmplă întocmai.”

Atunci ce vom spune despre Isus, când Îl vedem făcând același lucru? Trebuie să fie ceva cu El. Trebuie să aibă vreo legătură cu IaHVeH. Unii oameni de astăzi încearcă să facă din El doar un proroc, un Om obișnuit, un filozof sau un bun învățător, dar adevărul este că El a fost chiar Dumnezeu descoperit într-un trup de carne asemenea nouă.

Ea i-a vorbit despre lunga călătorie prin pustia care era chiar dincolo de Iordan, și despre primăvara în care au trecut Iordanul. În aprilie se topeau zăpezile în munții Iudeii, iar apele coborau din munți și umflau Iordanul. Se părea că IaHVeH nu era o Căpetenie prea pricepută, dacă Și-a condus poporul să treacă prin apă chiar în momentul când era mai mare decât de obicei. Cum ar fi putut să construiască un pod? Probabil că micuțul Bartimeu a întrebat-o pe mama sa:

„Mami, cum a fost posibil ca El să facă aceasta?”

„Dragul meu, ține minte că IaHVeH este Creatorul, așa că El vorbește și ce spune se întâmplă întocmai.”

Lui Dumnezeu Îi place să îngăduie ca lucrurile să se încurce foarte tare, pentru ca apoi să Se poată descoperi ca Dumnezeu.

Probabil că în timpul verii, Iordanul se poate trece destul de ușor prin vadul pe unde trec iscoadele. Dar Dumnezeu a lăsat să se umfle toate văile cu apă și apoi a venit cu marea Sa putere și a făcut un drum uscat prin mijlocul apei. Pietrele pe care le ridicase Iosua erau acolo, ca aducere aminte a grijii pe care a avut-o Iahveh pentru poporul Său.

O altă istorioară care îi plăcea foarte mult era aceea despre sunamită. Bartimeu și-a adus aminte cum îi povestea mama sa despre ea și despre marele proroc Elisei, cât de bună fusese cu el deși nu era o femeie evreică.

Ea credea că Elisei era un proroc al lui Dumnezeu, de aceea, într-o zi i-a spus soțului ei: „Haide să-i facem o odăiță în casa noastră și să fim atenți cu el, fiindcă este un om mare.”

Văzând bunătatea lor, Elisei i-a zis slujitorului său, Ghehazi: *„Spune-i: „Iată, pentru noi tu ți-ai făcut toată tulburarea aceasta, noi ce putem face pentru tine? Trebuie să vorbim pentru tine împăratului sau căpeteniei oștirii?”* (2Împărați 4.13). Dar femeia a răspuns: *„Eu locuiesc liniștită în mijlocul poporului meu.”*

Ghehazi a spus însă: „Ea este steapă și nu are nici un urmaș.”

Probabil Elisei a avut o vedenie, fiindcă a zis: „Du-te și spune-i: „Așa vorbește Domnul!” fiindcă va avea un fiu.”

Și într-adevăr, peste nouă luni, femeia a avut un fiu.

..... Timpul a trecut și într-o zi, fiul era cu tatăl lui la strângerea recoltei de pe câmp și probabil a făcut o insolație, fiindcă a început să strige: „Capul meu! Capul meu!”

Atunci tatăl l-a trimis repede acasă la mama sa, care cum l-a văzut, l-a luat în brațe, a început să-l legene și i-a dat toate leacurile pe care le cunoștea, dar cu toate acestea, băiețelul se simțea tot mai rău și în cele din urmă a murit.

Dar mama lui nu s-a dat bătută. Tatăl băiatului și toți vecinii s-au adunat acolo plângând și jelindu-se, dar ea și-a păstrat credința în cuvintele prorocului.

El era un proroc evreu, pe când ea era dintre neamuri. Totuși, femeia i-a spus slujitorului ei: „Pregătește o măgăriță și nu te opri, ci du-mă la peștera unde locuiește prorocul, pe muntele Carmel.”

Văzând-o că vrea să plece, soțul ei a zis:

„Pentru ce vrei să te duci astăzi la el? Doar nu este nici lună nouă, nici Sabat, așa că nu îl vei găsi acolo,” dar femeia i-a răspuns: *„Fii pe pace!”*

„Atunci du-te,” i-a zis el.

Elisei și Ghehazi erau afară din peșteră și au văzut-o venind, iar Elisei a zis: *„Iată pe sunamita aceea. Ea este supărată, dar Dumnezeu nu mi-a descoperit cauza mâhnirii ei.”*

Știți, Dumnezeu nu spune totul prorocilor Săi, ci doar ceea ce vrea El să știe.

Privind-o, Elisei i-a zis lui Ghehazi: „Acum, aleargă, dar, înaintea ei și spune-i: „Ești bine? Bărbatul tău și copilul sunt bine?” Partea aceasta îmi place. Ghehazi a ieșit în întâmpinarea femeii și a întrebat-o: „Ești bine? Bărbatul tău și copilul sunt bine?”

Și ea a răspuns: „Totul este bine...” Vedeți? Copilul ei era mort, bărbatul ei se jelea de durere, iar ochii ei erau înecați în lacrimi, dar cu toate acestea a spus: „Totul este bine.” Ea venise la omul lui Dumnezeu care putuse s-o binecuvânteze cu ani în urmă, astfel încât avusese un copil, deoarece era convinsă că Dumnezeu avea să-i spună de ce i l-a luat. Ea se gândea la fel ca Iov: „Domnul a dat, Domnul a luat; binecuvântat să fie Numele Domnului.” (Iov 1.21). Dar dorea să știe de ce.

Când a ajuns în fața lui Elisei s-a prăbușit la picioarele lui, dar Ghehazi a ridicat-o deoarece nu se cuvenea să facă aceasta. Apoi ea le-a povestit tot necazul ei. Când a auzit ce s-a întâmplat, Elisei s-a dus și a înviat copilul așezându-se peste el.

Observați credința acestei mame care și-a așezat copilul mort pe patul în care dormea omul lui Dumnezeu.

Acum aș vrea să vă clarific concepția lui Pavel, în felul cum văd eu lucrurile.

Voi știți că Pavel pune peste cei bolnavi și neputincioși, basmale și șorțuri. Eu nu cred că el ar fi făcut ceva în contradicție cu Biblia, ci s-a bazat pe un Cuvânt din Ea.

Vă amintiți primul lucru pe care i l-a spus Elisei lui Ghehazi? „Încinge-ți mijlocul, ia toiagul meu în mână și pleacă... Să pui toiagul meu pe fața copilului.” (2Împărați 4.29). Vedeți? El știa că tot ce atinge este binecuvântat.

Amintiți-vă că Pavel nu se ruga peste batiste, ci ei le luau de pe trupul lui.

Era vorba de credința oamenilor. Vedeți? Elisei a zis: „*Să pui toiagul meu pe fața copilului. Dacă vei întâlni pe cineva, să nu-l întrebi de sănătate; și dacă te va întreba cineva de sănătate, să nu-i răspunzi.*”

Dar femeia nu-și pusese credința în toiag, ci în profet, de aceea i-a spus: „*Viu este Domnul și viu este sufletul tău, că nu te voi părăsi.*” (v. 30). Astfel, Elisei n-a avut de ales și a trebuit să meargă cu ea. Apoi s-a așezat peste trupul micuțului, iar acesta a strănutat de șapte ori, după care s-a reîntors la viață.

Ce minunată era această istorioară pentru Bartimeu! Îi plăcea foarte mult, deoarece în ea era vorba de învierea unui copilaș mort. Era una din istorisirile lui favorite.

„O,” spunea preotul, „dar aceasta s-a întâmplat în vremurile de demult! În zilele acelea, Israel avea bărbați puternici, iar prin țară umblau profeți legitimați de Dumnezeu. Dar astăzi, IaHVeH nu mai are nevoie de profeți. El ne-a dat Legea, iar noi am zidit o biserică, un templu, deoarece aceasta este tot ce ne trebuie.”

Da, astăzi oamenii gândesc în mod asemănător, dar IaHVeH a rămas același. El nu-și poate schimba căile, deoarece este Dumnezeu, dar ei credeau că nu le trebuie nimic în plus față de ceea ce aveau.

Visând în mijlocul zilei, cu ochii lui orbi îndreptați spre căldura soarelui, Bartimeu a auzit deodată zgomotul făcut de copitele unui măgar care venea pe drumul pietruit, de la Ierusalim. A ascultat cu atenție și și-a dat seama că în fața măgărușului alerga cineva încălțat cu sandale. Astfel, a știut că cel care se apropia era un om bogat, pentru că mergea călare și avea un servitor care îi conducea măgarul.

S-a ridicat pentru că trebuia să primească niște bani ca să poată trăi. Și-a pus pe el haina zdrențuită, a alergat în drum și a zis: „Dați-mi ceva de pomană, fiindcă am

ajuns târziu azi-dimineață. Fiți bun și dați-mi ceva de pomană, pentru că sunt orb.”

Dar a auzit o voce aspră care i-a zis: „Cară-te de aici, cerșetorul! Eu sunt slujitorul lui IaHVeH, sunt preot, și vin de la Ierusalim trimis de sobor să împiedic adunarea de rugăciune pentru bolnavi care urmează să aibă loc astăzi în Ierihon. Trebuie să mă întâlnesc cu preoții de aici și să avem grijă să nu se întâmple ceva, deoarece a apărut în țară un proroc mincinos. Am auzit că în dimineața aceasta este în Ierihon, de aceea am venit aici. Dă-te din calea mea!” Preot! „În ordine, slugă! Treci mai departe!” și astfel măgărușul a mers mai departe.

Bâjbâind până când și-a găsit bolovanul din nou, cerșetorul s-a așezat pe el și și-a reluat gândurile:

„Nu de foarte mult timp,” își zicea el, „pe dealul pe care am fost eu, treceau umăr lângă umăr marele proroc Ilie și cu Elisei, în drum spre Iordan, care avea să se deschidă din nou, deoarece pe partea cealaltă a malului aștepta un car de foc cu cai de foc, care veniseră să-l ia Acasă pe bătrânul profet Ilie. Tânărul Elisei trebuia să-l urmărească cu atenție și să nu-și ia ochii de la acest profet, deoarece dorea ca slujba acestuia să continue în viața lui.

Mi-l imaginez pe Bartimeu spunând: „Dacă aș fi trăit în zilele acelea, aș fi alergat la acei profeți, aș fi căzut cu fața la pământ și aș fi zis: „O, omule al lui Dumnezeu, roagă-te pentru mine și IaHVeH îmi va da vederea înapoi.”

Dar preotul spunea: „Nu mai există așa ceva! Noi nu avem așa ceva! IaHVeH nu mai vindecă prin putere Lui. Astăzi avem medici și medicamente care fac acest lucru, de aceea nu mai avem nevoie de vindecarea divină. IaHVeH nu mai vindecă. Acest lucru s-a întâmplat în vremurile de demult. Noi ținem Legea, iar dacă ne îmbolnăvim și murim, mergem în cer. Aceasta este tot și nu ne mai trebuie altceva.”

Gândindu-se, el și-a amintit ceva. Era la nici cinci sute de iarzi (aproximativ patru sute cincizeci de metri) depărtare de locul unde își așezase Israel tabăra, după ce traversase pustia, și aștepta să pornească spre Ierihon. Poate bolovanul pe care stătea el, era unul dintre bolovanii smulși de laHVeH din zidul cetății.

„Gândește-te numai!” și-a zis el. „Nu demult, marele izbăvitor Iosua, puternicul slujitor al lui Dumnezeu, a traversat râul primăvara și și-a așezat corturile chiar în fața dușmanului. Iosua studia planul de atac asupra Ierihonului și se gândea cât de puternice erau zidurile lui. Zidul era atât de gros încât puteau merge pe el mai multe care de luptă unul lângă altul. Și cum stătea și privea zidurile, a apărut un Om cu sabia scoasă. Iosua și-a scos și el sabia și a pornit în întâmpinarea lui, strigând: „Ești de partea noastră sau ești unul dintre dușmani?”, la care Omul acela i-a răspuns: *„Nu, Eu sunt Căpetenia oștirii Domnului!”*

Atunci puternicul Iosua și-a aruncat sabia la pământ, și-a scos încălțăminte și s-a aruncat la picioarele Lui.

Orbul Bartimeu se gândea: „La nici cinci sute de iarzi de locul acesta, a stat Căpetenia oștirii Domnului și Iosua s-a plecat la picioarele Lui. O, dacă aș fi trăit atunci și aș fi fost orb, aș fi rugat-o pe Căpetenia oștirii să-mi redea vederea și El m-ar fi vindecat!”

Iată de ce dăm și noi greș în seara aceasta: fiindcă încercăm să așezăm toată slava lui Hristos înapoi, în altă epocă, deși Biblia spune că El este Același ieri, azi și în veci. Acum El este în clădirea aceasta, și eu sunt la fel de sigur de aceasta, cum sunt sigur că a umblat prin Galilea sau Ierusalim.

Marea Căpetenie ieșea din casa lui Zacheu și oamenii Îl așteptau afară.

După câteva minute, Bartimeu a auzit zarva unor voci amestecate. Unii spuneau: „Osana Prorocului ce vine în Numele Domnului. Binecuvântat este Prorocul din

Galilea, slujitorul lui IaHVeH!", în timp ce alții spuneau: „Afară cu acest individ! Nu vrem asemenea oameni în cetate!”

În timp ce mergea pe drum, unii dintre ei aruncau cu fructe stricate în El.

Bartimeu nu mai auzise niciodată așa ceva, de aceea se întreba: „Oare ce se întâmplă? Ce este gălăgia aceasta? Ce se petrece aici?”

După o vreme a auzit glasul preotului care venise să convingă soborul să împiedice adunarea. El spunea: „Mi-au spus că înviezi morți. Avem un cimitir plin acolo pe deal. Să te vedem cum înviezi câțiva în fața noastră!”

Dar, voi știți, El Se îndrepta spre Ierusalim, unde urma să fie crucificat. Toate păcatele lumii apăsau asupra Lui și Se ducea la Ierusalim ca să fie adus Jertfă, iar ei Îl batjocoreau și râdeau de El.

Da, unii Îl binecuvântau, iar alții își băteau joc, așa cum se întâmplă de altfel în fiecare adunare în care este prezent El. Unii sunt de partea Lui, iar alții împotriva. Dar se părea că aceasta nu-L interesa deloc, deoarece avea privirea ațintită spre sfârșitul lucrării. Aceasta Îl făcea să pășească hotărât spre Ierusalim. Doisprezece bărbați Îl păzeau încercând să țină mulțimea departe de El, fiindcă unii voiau să-L atingă, în timp ce alții își băteau joc de El și voiau să-L împingă.

Mulțimea alerga pe lângă bătrânul orb, personajul nostru din seara aceasta, care la un moment dat a căzut fiind împins de ei.

Haideți să zicem că trecea pe acolo o tânără doamnă, poate o soră a Rebecii din povestirea noastră de azi-dimineață, o creștină. Ea a văzut cum îl împingeau pe bătrânul orb și cum se purtau urât cu el, dar pentru că era creștină, ea avea o inimă bună.

Întotdeauna se întâmplă așa. Aceasta aduce respect pentru bătrâni și nevoiași. Așa cum am spus, bătrânul nostru fusese trântit la pământ, iar ea s-a oprit să-l ridice.

Probabil că el i-a zis: „După voce, îmi dau seama că ești o femeie tânără.”

„Da, așa este,” a răspuns ea. „Te rog să te ridici, bunicule. Cred că te-au lovit, nu-i așa?”

„Ce este cu zarva și învălmășeala aceasta? Ce se întâmplă?” a întrebat-o el.

„Vai, n-ai înțeles că este în cetate Isus din Nazaret, Fiul lui David? Trece pe aici Prorocul din Galilea. Vrei să spui că nu știi?”

„N-am auzit niciodată de El,” a răspuns orbul mirat.

„Păi, atunci dă-mi voie să-ți spun ce s-a întâmplat azi-dimineață,” a continuat femeia. „Îl cunoști pe cârciumarul Zacheu?” „Da.”

„El a avut întotdeauna o fire critică. Soția lui este o credincioasă, dar el nu credea. Ei, și azi-dimineață, Zacheu s-a urcat într-un pom ca să-L vadă pe Isus când vine. Noi știm cu toții că El este Profetul așteptat. Când a ajuns în dreptul copacului, Isus S-a oprit, a privit în sus și l-a strigat pe Zacheu pe nume, deși nu avea de unde să-l cunoască, deoarece nu mai fusese niciodată în Ierihon.”

Bătrânul cerșetor s-a luminat la față și a zis:

„Înseamnă că acum se împlinește Deuteronom 18.15: *„Domnul Dumnezeuul nostru va ridica un proroc ca Moise.”* El trebuie să fie, dar unde se află acum?”

„La vreo nouăzeci de metri în josul străzii.”

Gândindu-se că a trecut de el, orbul a început să strige: *„Isuse, Fiul lui David, ai milă de mine! Ai milă de mine, Fiul lui David! Îndură-Te de mine, când treci pe aici!”*

Normal, El n-ar fi avut cum să-L audă din cauza gălăgiei din jurul Lui, fiindcă unii Îl lăudau, alții Îl binecuvântau, iar alții Îl înjurau, ceea ce făcea imposibil de auzit glasul bătrânului orb.

Dar El era Cuvântul, de aceea aude întotdeauna când un suflet strigă spre El. Biblia spune că atunci când femeia cu scurgerea de sânge s-a atins de haina Lui, sângerarea ei s-a oprit pe loc.

Gândiți-vă că atunci când L-a strigat acel cerșetor orb, bătrân și neînsemnat, El mergea să fie Jertfa pentru păcate, purtând asupra Sa păcatele și necazurile oamenilor, și cu toate acestea, chemarea unui singur suflet omenesc L-a făcut să Se oprească și să asculte.

El este Același ieri, azi și în veci, de aceea o singură chemare din această seară Îl va face să Se descopere la fel ca atunci. El rămâne întotdeauna Același.

Îmi amintesc că într-o seară mă întorceam de la Dallas, Texas. Aceasta s-a întâmplat acum câțiva ani. Avionul făcuse escală la Memphis și compania de transport aerian m-a dus la celebrul hotel Peabody. Mi-au spus că îmi vor telefona la timp pentru a prinde limuzina care mă va duce înapoi la aeroport.

Am dormit bine, iar dimineața când m-am trezit, m-am dus la poștă să pun câteva scrisori. Cum mergeam pe drum, deodată am simțit că Ceva îmi spune: „Oprește-te și du-te înapoi!”

Voi știți cum își imaginează oamenii unele lucruri, așa că m-am gândit că desigur este o părere a mea.

Am mers deci mai departe, dar acel Ceva mi-a zis din nou: „Oprește-te și du-te înapoi!”

Ajunsesem la un colț, unde este un mare magazin irlandez, și am început să mă uit la niște ustensile pentru pescuit care erau expuse într-o vitrină. Probabil am stat puțin cam mult, ceea ce a făcut ca vânzătorul să-și închipuie că vreau să fur vreuna dintre ele, așa că m-am întors și am plecat.

Am pornit înapoi și deodată mi-am dat seama că merg din ce în ce mai repede. Am trecut pe lângă hotel și m-am îndreptat spre râu, în jos. Nu știu, dar cred că aș putea găsi și astăzi locul acela. La un moment dat m-am gândit: „Se face târziu, dar Ceva...”

Credeți că oamenii pot fi călăuziți de Dumnezeu?

Se făcea târziu și știam că trebuia să mă grăbesc, dar Ceva îmi spunea tot timpul: „Du-te înainte! Du-te înainte!”

Aproape că era prea târziu să mă întorc ca să prind avionul, dar m-am gândit: „Ei bine, trebuie să urmez această călăuzire.”

În timp ce mergeam pe stradă, fredonam un cântec pe care îl cântați și voi, penticostalii:

Erau adunați în camera de sus,

Toți se rugau în Numele Lui

Și botezați cu Duhul Sfânt

Când a venit puterea pentru slujbă.

Ați auzit acest cântec vreodată? Se numește: „Sunt bucuros că sunt unul dintre ei.”

Astfel, repetam într-una acele cuvinte și ziceam:

Vino, frate, caută binecuvântarea

Care îți va curăța inima de păcat.

Mergând în josul străzii am văzut o bătrână care semăna cu mătușa Jemima, sprijinită de gardul unei căsuțe văruite. Era legată la cap cu o cămașă bărbătească.

M-am oprit din cântat și am mers mai departe. Nu știam unde merg, dar îmi continuam drumul, pentru că El îmi spunea: „Du-te înainte! Du-te înainte!” Când am ajuns destul de aproape de ea, am văzut că zâmbea. Am privit-o, apoi am întors capul și am trecut mai departe.

Atunci femeia mi-a zis: „Bună dimineața, parson.” În sud, „parson” înseamnă „păstor, predicator.”

„Bună dimineața, mătușă,” i-am răspuns eu.

Am privit-o din nou, întrebându-mă: „De unde știe că sunt predicator?”, fiindcă nu aveam cu mine nici Biblia și nici o altă carte.

„Știam că vei veni,” a continuat ea.

„Mi se pare destul de ciudat.”

Atunci ea m-a întrebat: „Ai citit vreodată despre femeia sunamită din Biblie?”

„Desigur, doamnă.”

„Știi că ea era stearpă și nu putea avea copii.”

„Da, doamnă, îmi amintesc istorioara.”

„Și ea a făgăduit Domnului că, fără îndoială, va crește acel copil pentru El.” Apoi femeia a adăugat: „Știi, o astfel de femeie am fost și eu. Soțul meu și cu mine nu am putut să avem copii, așa că l-am promis Domnului că dacă ne va da un copilăș, îl vom crește pentru El. Și mi-a dat. L-am crescut cât am putut de bine, ca să slujească Domnului, dar știi, el a ajuns într-un anturaj stricat și s-a îmbolnăvit. Doctorul a făcut tot ce a fost posibil ca să-l salveze, dar este imposibil deoarece are o boală venerică, sifilis. Este atât de grav, încât zace fără cunoștință, acolo înăuntru, iar acum două zile a fost aici un medic care, după ce l-a văzut, a spus că nu se va mai ridica niciodată, că este gata. Oh, nu pot să stau și să mă uit cum moare copilul meu de o asemenea moarte, de aceea m-am rugat toată noaptea și am spus: „Doamne, Tu mi l-ai dat, dar vreau să-l aud spunând că este mântuit, să știu că îl voi întâlni din nou.” M-am rugat și iarăși m-am rugat, exact cum a făcut și femeia sunamită, iar când m-am culcat am avut un vis în care îmi spuneam Domnului: „Tu mi-ai dat copilășul așa cum i l-ai dat și femeii sunamite, dar unde este prorocul Tău?”

Și Domnul mi-a răspuns: „Iată-l că vine!”

Atunci am privit și am văzut că pe drum venea un bărbat îmbrăcat cu un costum gri și cu pălărie pe cap.”

Și femeia a adăugat: „Aceasta s-a întâmplat cam pe la ora patru dimineața, iar de când am avut acest vis, stau aici și aștept.”

Vedeți? El este și astăzi Același Dumnezeu și răspunde în ambele părți.

Atunci i-am spus femeii: „Numele meu este Branham și sunt un predicator care mă rog pentru bolnavi. Ai auzit vreodată de slujba mea?”

„Nu, parson Branham, n-am auzit niciodată de tine. N-ai vrea să intri?”

Vechiul garduleț și poarta erau ca cele din Arkansas. Am împins poarta și am intrat.

Fraților, eu am fost în palatele a trei sau patru regi: la regele Angliei, la regele Gustav al Suediei, și am fost în multe alte locuri unde m-am rugat pentru diferiți oameni. Am fost în casele cele mai strălucitoare din Hollywood, dar nicăieri nu m-am simțit mai binevenit ca în căsuța aceea. Era veche și simplă, cu numai două camere: bucătăria în spate și dormitorul cu un pat vechi. Pe pereți nu erau nici un fel de afișe, ci doar o tăbliță pe care scria: „Dumnezeu să binecuvânteze căminul nostru.”

În pat zăcea un tânăr negru, de vreo optsprezece ani, înalt și puternic, care părea sănătos. Ținea pătura cu ambele mâini și gemea.

„Ce este cu el?” am întrebat-o pe femeie.

„Crede că este pierdut pe marea întunecoasă, într-o barcă, și nu poate găsi calea de întoarcere. Este în starea aceasta de două sau trei zile, dar nu pot să-l las să moară așa. N-ai vrea să te rogi pentru el?”

„Ba da, doamnă.”

Apoi am început să-i vorbesc despre vindecare, dar pe ea n-o interesa aceasta, ci dorea să-l audă spunând că este mântuit. Aceasta era tot ce o interesa: mântuirea lui.

S-a dus la el, l-a așezat cu capul pe pernă, iar după aceea a zis: „Dumnezeu să te binecuvânteze, copilașul mamei.”

Stăteam acolo și priveam, gândindu-mă: „Da, așa este. Nu contează câtă rușine a adus asupra familiei, nu contează cât s-a rătăcit, nu contează în ce ne cazuri s-a băgat, el este copilașul mamei.”

Apoi mi-am zis: „Biblia spune că o mamă poate să-și uite copilașul, dar Domnul nu poate să-și uite poporul.”

O, câtă dragoste!

„Numele voastre sunt săpate în palmele Mele.”

După ce l-a sărutat, am îngenuncheat lângă pat. Eu m-am așezat la picioarele lui și mi-am întins mâinile peste ele. Erau fierbinți și umede.

Atunci i-am zis femeii: „Mătușico, n-ai vrea să te rogi mai întâi tu?”

Prieteni, când am auzit-o am știut că ea mai vorbise cu El și înainte. O, ce rugăciune a înălțat către Dumnezeu!

Când a încheiat, m-a întrebat: „Vrei să te rogi și tu?”

„Da, doamnă,” am răspuns eu.

Apoi am început: „Tată ceresc, am întârziat o oră de la plecarea avionului. Tu mi-ai spus să vin încoace fără să mă opresc. Nu știu dacă ai vrut să ajung aici sau în altă parte, dar m-am oprit aici, și pentru că m-ai trimis, mă rog pentru acest băiat...”

În clipa aceea, tânărul a spus: „O, mămico!”

„Ce vrea copilașul mamei?” l-a întrebat ea.

„Se face lumină în cameră,” a spus el, iar după vreo cinci minute s-a ridicat din pat.

Am ieșit în grabă și am plecat gândindu-mă: „Nu pot decât să iau un taxi și să aștept până mâine sau când voi avea un alt avion.” Dar chiar când am intrat pe poartă, două ore mai târziu, am auzit următorul anunț: „Ultima chemare pentru zborul cu nr. 67, spre Louisville, Kentucky.”

Cum era posibil? Puterea lui Dumnezeu. Rugăciunea și credința unei negrese sărace și neînsemnate, a oprit avionul și l-a ținut acolo. Da, El este Același Dumnezeu care a putut să Se oprească și să Se întoarcă spre cerșetorul orb de

lângă zidul Ierihonului. El este Același Dumnezeu ieri, azi și în veci. Credința face acest lucru, iar El vrea ca noi să credem.

Vreo doi ani mai târziu, mă întorceam cu trenul de la Phoenix. Voi știți cât sunt de scumpe sandviciurile în tren. De obicei, eu cobor într-o gară și îmi cumpăr o pungă plină cu hamburger, ca să-mi ajungă până la destinație. În tren îți iau șaptezeci și cinci de cenți pentru un sandvici pe care îl taie atât de subțire încât parcă are o singură felie și nu două. Sunt teribili. Eu am coborât în Memphis. Cine a trecut cu trenul pe acolo știe cât de mult stă în gara aceea. Am coborât și am alergat spre un chioșc cu hamburgere.

Atunci am auzit pe cineva care a zis:

„Bună ziua, parson Branham.”

Am privit în jur și am văzut un tânăr cu șapcă roșie. M-am dat puțin înapoi și i-am răspuns:

„Bună ziua, băiete.”

„Nu mă cunoști, așa-i?” a întrebat el.

„Nu, nu cred că te cunosc,” am răspuns eu.

„Tu ai venit odată acasă la mine. Mama mea stătea afară, iar tu ai mângâiat-o pe umăr, pe haina udă.”

„Doar nu vrei să spui că tu ești băiatul ei.”

„Ba da, eu sunt, și nu numai că am fost vindecat, dar de atunci sunt și mântuit.”

O, ce har uimitor! Același Dumnezeu pe care a putut să-L oprească cerșetorul orb, a oprit un avion în urma rugăciunii și a credinței unei femei neînsemnate, de culoare. Vedeți? Ea a crezut.

Isus S-a oprit pentru acel cerșetor orb. M-aș bucura să pot vorbi în câteva seri despre acest subiect: „Atunci Isus S-a oprit!” El a zis: „*Aduceți-l aici!*” Amin.

Mai demult, când studiam Istoria bisericii, am citit o povestire despre orbul Bartimeu. Probabil este o legendă, dar spunea că el a crezut dintotdeauna în vindecare. Nu conta ce spuneau preoții, el credea.

În acea povestioară se spunea că el era căsătorit și avea o fetiță de vreo șaisprezece ani, pe care n-o văzuse niciodată din cauză că era orb.

Voi știți că atunci când cineva cerșește trebuie să aibă ceva diferit de ceilalți cerșetori, pentru că altfel nu poate atrage atenția oamenilor.

În India, eiucid câte o cobră și fac tot ce pot ca să atragă atenția. Am văzut cum unii luau o maimuță și o puneau să bată cu bățul într-o minge, pe stradă, ca să atragă atenția și atunci oamenii le dădeau bani.

Legenda aceea spunea că Bartimeu avea două turturele pe care le puneau să facă tumburi și să-i distreze pe trecători, iar aceștia îi dădeau bani.

Într-o noapte, soția lui s-a îmbolnăvit foarte tare. Au chemat repede medicul, iar acesta i-a spus: „Bartimeu, nu pot să fac nimic. Nu am cum să-i îndepărtez febra.”

Bâjbâind pe lângă perete, el a ieșit afară și a spus: „IaHVeH, eu Te iubesc și cred în Tine. Nu am nimic să-Ți dau, fiindcă am numai două turturele cu ajutorul cărora îmi câștig pâinea, fiindcă sunt orb. Dacă vei îngădui ca scumpa mea soție să se facă bine, ca să mă ajute să-mi cresc copilul, Ți promit că mâine Ți voi aduce o jertfă mare: turturelele mele.”

Se spune că soția lui s-a însănătoșit, iar el a luat turturelele și le-a adus ca jertfă Domnului.

După un timp s-a îmbolnăvit și fiica lui, ajungând în pragul morții. Atunci el a ieșit din nou să se roage și a zis: „IaHVeH, nu mi-a mai rămas nimic altceva decât mielul.” În zilele acelea, orbii erau conduși de miei, așa cum sunt conduși astăzi de câini. Ei erau dresați să-i conducă pe orbi.

„O,” spunea el, „chiar dacă nu mi-am văzut niciodată fiica, mă bucur foarte mult atunci când o mângâi pe păr... mă iubește și eu de asemenea o iubesc. IaHVeH, dacă o vei lăsa să trăiască, Ți voi aduce mielul ca jertfă.”

Fiica lui s-a vindecat, iar el a pornit spre templu cu mielul.

Preotul a ieșit în balcon și când l-a văzut, i-a zis: „Unde mergi așa dimineață, orbule?”

„Mă duc la templu ca să aduc acest miel jertfă,” a răspuns Bartimeu.

„Vai, orbule Bartimeu, nu poți face aceasta! Ți dau eu bani ca să mergi la turmă și să-ți cumperi de acolo un miel pe care să-l aduci apoi ca jertfă.”

Dar Bartimeu a răspuns: „Nu se poate, pentru că l-am promis lui Dumnezeu mielul

acesta și nu pe altul.”

„Bine, dar nu poți jertfi mielul acesta pentru că el ține loc ochilor tăi, orbule Bartimeu.”

„Dacă îmi voi respecta făgăduință făcută lui IahveH, El îmi va da un alt miel.”

Și așa s-a și întâmplat. În acea dimineață rece de octombrie, Bartimeu a primit un Miel. Și Mielul acela a zis: „Aduceți-l aici!” după care Și-a pus mâinile peste ochii lui. Vedeți? Mielul pe care i l-a dat Dumnezeu, i-a deschis ochii.

Prieteni, noi am putea spune foarte multe despre El, cum Se apropia de răstignire, dar vom vorbi despre aceasta ceva mai târziu.

Știți voi că același Miel vi Se dă și vouă în seara aceasta? Același Miel este acum aici, pentru că Dumnezeu vi l-a dat vouă. El nu are altul și nici nu va mai avea vreodată, deoarece El este Mielul pe care ni l-a dat Dumnezeu. Credeți lucrul acesta?

M-am uitat la ceas și văd că este deja zece fără douăzeci. Intenționez să termin la nouă ca să putem pleca la nouă și jumătate, dar am uitat.

Haideți să ne plecăm capetele pentru un moment. Vreau ca toți ochii să se închidă și fiecare cap să fie plecat. Fiți respectuoși cu adevărat pentru un moment.

Cerșetorul acela a strigat: „O, Isuse, Fiul lui David, ai milă de mine!” El nu a stat liniștit, ci a atras atenția.

Nu credeți că și strigătul nostru din seara aceasta Îl va face să lucreze? Atunci s-a întâmplat aceasta, așa că de ce nu s-ar întâmpla din nou?

Cu capetele și cu inimile plecate, aș vrea să strigați spre El: „Isuse...” Să nu-L numiți Fiul lui David, deoarece pentru voi, El nu este Fiul lui David, ci este Domnul.

Spuneți: „Doamne Isuse, ai milă de mine. Deschide ochii mei orbiți, deoarece l-am auzit pe predicator spunând că ai făgăduit că Te vei descoperi seminței lui Avraam din zilele din urmă, în același fel în care Te-ai descoperit lui Avraam și seminței lui din vechime. Tu ai făgăduit aceasta pentru că ești Cuvântul.”

În ultimele seri am observat lucruri ciudate. Știu că El a spus în Ioan 14.12 că *„cine crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu...”*

Femeia cu scurgerea de sânge s-a atins de El, iar Domnul a știut imediat care era necazul ei. Deoarece ea a crezut că El o poate ajuta, Domnul i-a spus: *„Credința ta te-a mântuit.”* La fel s-a întâmplat și cu orbul Bartimeu și cu omul din copac, despre care am vorbit azi dimineață, și ale cărui păcate au fost iertate.

O, Mielule, deschide-mi ochii orbiți ca să-mi dau seama că ești aici. Tu ai spus: *„Acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor.”* (Matei 18.20). Deschide-mi ochii orbiți și îndură-Te de mine, o, Mielule al lui Dumnezeu.”

Ne aflăm înaintea unui mare serviciu de vindecare, de aceea, dacă mai aveți vreo îndoială, n-ați vrea să-L rugați să vă ia solzii de pe ochi, ca să puteți vedea totul clar?

În aceste câteva seri, am încercat din toată inima să vă fac să înțelegeți că El dă acum ultimul semn pentru biserica dintre neamuri, și aceasta, înainte de a Se

Întoarce spre evrei. Mireasa dintre neamuri va fi chemată în curând Acasă.

(Vorbire în limbi cu tălmăcire). Amin.

Dacă am înțeles bine, Duhul Sfânt v-a vorbit în timp ce vă rugați, iar apoi a dat tălmăcirea, transmițându-vă o invitație din partea lui Dumnezeu. Câți dintre cei care sunt aici, ar vrea ca Mielul pe care ni l-a dat Dumnezeu să le deschidă ochii, astfel încât să poată vedea că El este aici? Ați vrea să ridicați mâna și să spuneți: „Doamne, deschide-mi ochii orbiți. Ia-mi Tu vălul de pe inimă ca să pot înțelege.”?

Cum Se face El cunoscut? Cum Îl vom cunoaște? După natura Lui, după lucrările Lui. El a zis: *„Eu sunt vița, voi sunteți mlădițele.”* (Ioan 15.5). Mlădițele poartă roada, nu vița, dar vița este aceea care transmite puterea sa mlădițelor. Dacă dintr-o viță crește o mlădiță, aceasta va da struguri; iar dacă din vița aceea mai iese o mlădiță, și ea va purta tot struguri. Prima biserică ieșită din Viță, a fost biserica apostolică, iar ea a posedat toate darurile. Dacă din Viță va mai ieși vreodată o altă mlădiță, atunci se va scrie o altă carte a Faptelor Apostolilor. Aceasta s-a întâmplat în zilele apostolilor, iar epoca apostolică nu s-a încheiat niciodată.

Petru a spus în ziua cincizecimii: *„Pocăiți-vă și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh.*

Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul Dumnezeuul nostru.” (Fapte 2.38-39).

Epoca apostolică va continua cât timp Domnul Dumnezeu cheamă: *„Căci făgăduința aceasta (făgăduința pe care o aveau și ei), este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema*

Domnul Dumnezeu nostru."

Doamne, deschide-ne ochii și îngăduie-ne să vedem Mielul pe care ni l-ai dat. Tu ai făgăduit că în zilele din urmă Te vei descoperi așa cum ai făcut în Sodoma, de aceea Te rugăm, Doamne, să îngădui ca Fiul omului să fie descoperit din nou astăzi. Noi suntem supușii Tăi, mlădițele Tale, și știm că nu merităm nimic. Dacă ne-am limita la acest gând, nu s-ar alege nimic de noi, Doamne, dar noi privim în sus și vedem că Dumnezeu ne-a dat un Miel, așa că nu ne mai vede pe noi, ci vede Mielul nostru. Noi știm că acest Miel nu a făcut nimic rău și că prin El, noi am primit deja ceea ce am cerut.

Doamne, lasă Cuvântul lui Dumnezeu să Se descopere în mijlocul nostru, în seara aceasta, și să dea credință tuturor celor prezenți aici, asemenea lui Bartimeu, femeii cu scurgerea de sânge, asemenea lui Simon Petru, lui Zacheu, etc. Da, pune Tu credința în inimile tuturor celor care sunt în nevoi. Descoperă-Te, Doamne, în trup omenesc. Îngăduie ca Cuvântul Tău să devină viu printre noi, în seara aceasta, ca să vedem și să știm că Tu ești Dumnezeu. Îngăduie, Doamne, ca fiecare ochi adormit și orbit să fie deschis către înțelegere, iar când va începe acest mare serviciu de vindecare, îngăduie să fie vindecați toți. Îngăduie acestor copilași, oamenilor în cârje, celor cu bastoane albe și tuturor celorlalți, care au alte preocupări și necazuri, să poată pleca de aici așa cum a plecat și orbul Bartimeu, care și-a recăpătat vederea. Îngăduie aceasta, Tată, pentru că Te rugăm în Numele lui Isus Hristos. Amin.

Ne-am rugat, dar acum trebuie să stați liniștiți și să credeți. Drama aceasta mică sau cum vreți s-o numiți, ori este adevărul, ori nu este adevărul, dar Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci. Cum Îl veți recunoaște?

Cum ar fi dacă ar veni aici un om cu haină lungă, cu barba și cu părul așa cum l le pictează artiștii, cu urmele de la cuie în mâini și cu sângele curgând pe față?

Acela nu ar fi Isus. Sigur că nu, pentru că El stă la dreapta mării. Când va veni El,

fiecare genunchi se va pleca înaintea Lui și fiecare limbă Îl va mărturisi.

Atunci cum Îl veți recunoaște? Orice fățarnic s-ar putea travesti în felul acela și s-ar preface că este El. Sigur că da.

Totuși, cum Îl veți recunoaște? Când veți vedea natura Lui, Cuvântul Lui descoperit, făcând ceea ce a făcut dintotdeauna, veți ști că este El. Este adevărat?

El a spus: *„Lucrările pe care le fac Eu...”*

Credeți în El! Veniți! Nu vă lăsați mintea să dormiteze, cum se spune. Nu faceți aceasta! Nu veniți la Dumnezeu „cum o fi”, ci haideți înțelept. Puneți înaintea voastră Cuvântul Său și spuneți: „Doamne, ai făcut o făgăduință, iar eu Te-am rugat să-mi deschizi ochii. Îngăduie ca în seara aceasta, credința mea să-L oprească pe Domnul Isus. Îngăduie ca El să Se întoarcă spre mine și să-mi spună ceea ce i-a spus femeii cu scurgerea de sânge, cu mulți ani în urmă: *„Credința ta te-a vindecat!”*”

Din câte observ, în toată sala nu este nici o persoană cunoscută. Toți îmi sunteți străini. Uneori, voi credeți că numai oamenii din față primesc ceea ce cer, dar nu este adevărat. Nu contează unde vă aflați, voi trebuie să credeți, pentru că El știe cine sunteți și ce cereți.

Acum, dacă El este Același ieri, azi și în veci, credința voastră Îl poate opri, așa cum L-a oprit și Bartimeu. Nu este nevoie să fiți cerșetori, nu este nevoie să strigați cum striga el, deoarece nu strigătele lui L-au oprit pe Isus, fiindcă nu putea să-l audă din cauza mulțimii. Ceea ce L-a oprit, a fost credința.

„Credința ta...” El nu a spus: „Strigătele tale te-au mântuit,” ci: *„Credința ta te-a mântuit.”* Domnul să fie binecuvântat.

Mă întreb dacă predicatorul de acolo, fratele mai în vârstă care a predicat timp de șaiszeci și cinci de ani, ar vrea să-mi facă o favoare. Vrei, domnule? Pune-ți mâna peste femeia care stă lângă tine și boala de inimă o va părăsi. În ordine. Aceasta este. Crezi, soră? Foarte bine, aceasta este totul.

Ce a atins ea? Eu n-am văzut-o niciodată, dar s-a întâmplat. „Dacă vei crede...” Credeți acum?

Acest lucru Îl legitimează sau nu? Aveți ochii deschiși? Atunci uitați-vă la El.

Da, este minunat! El este puternicul Biruitor. Nu există nimic să-L poată opri, nici un crez, nici o denominațiune, nici un om de știință.. El este Dumnezeu. Amin. Acesta este motivul pentru care provoc pe fiecare dintre voi să creadă că El este aici.

Câți dintre voi au văzut vreodată în ziar fotografia Îngerului Domnului, pe care o au la Washington? În clipa aceasta El este chiar aici, pe platformă. Știu că este aici. Să nu credeți cumva că sunt fanatic, pentru că nu sunt. Departe de mine acest lucru. Eu vă spun adevărul biblic, de aceea credeți-L și apoi veți vedea ce se va întâmpla.

El este din nou aici. Doamna de culoare care stă acolo, în capăt, și privește în jur, dorește ceva de la Dumnezeu. Ea este predicatoră și Îl roagă pe Dumnezeu s-o ajute în slujba ei. Este adevărat, doamnă? Ridică mâna dacă este adevărat. Eu nu am văzut-o niciodată pe femeia aceasta, îmi este complet străină ca și femeia de culoare de aici, din Tennessee.

Acolo este un bărbat de culoare care se uită la tine, fiindcă este încântat de acest lucru. Domnule, crezi că sunt slujitorul lui Dumnezeu? Crezi? Femeia aceea te-a atins așa cum au făcut-o și ei, spunând: „Îndrăznește!” O, nu eu te chem, ci El este Cel care o face. Dacă crezi aceasta din toată inima, diabetul zaharat de care suferi,

te va părăsi. Crezi? Amin. Bine. Poți să ai ce ai cerut. Amin. Lăudați-L pe Dumnezeu pentru aceasta. Aceasta este.

Ce a atins el? Nu pe mine m-a atins, ci pe El.

Aici stă un tânăr alb care se uită la mine și are în inimă o dorință puternică. Eu nu te cunosc, dar tu cauți botezul cu Duhul Sfânt, este adevărat? Crezi, tinere? Dacă crezi, poți să-L primești. Bine, crede și-L vei avea.

Acolo în spate este o tânără care suferă din pricina brațului stâng, pe care l-a rupt. Ea are acolo un nodul, iar la mâna dreaptă are o nevroză și reumatism, dar nu le va mai avea. Doamnă Council, crezi din toată inima? Crezi că Domnul Isus Hristos te poate vindeca? Ești vindecată în Numele Lui.

N-am mai văzut-o niciodată pe femeia aceasta și nici n-am auzit ceva despre ea în viața mea. IaHVeH știe că acesta este adevărul. Amin.

Acolo este o doamnă de culoare care are mai multe complicații. În primul rând, tu ai probleme cu ochii. Nu pentru că porți ochelari, fiindcă oricum starea ochilor tăi este din ce în ce mai rea. Ai artrită. Dacă este adevărat, fă un semn cu mâna. De asemenea, ai niște dureri în piept. Este adevărat? Fă semn cu mâna. Ai și o boală de stomac. Totuși, dacă crezi El te va vindeca. Crezi că Dumnezeu poate să-mi spună cine ești? Edna Gerald. Crezi din toată inima ta? Atunci vindecarea îți aparține. Amin.

Credeți că El este Același ieri, azi și în veci? (Amin).

Dar femeia care stă aici, în capătul rândului al doilea și se uită la mine? Ea are probleme cu picioarele. Crezi că Dumnezeu poate să te vindece? Dacă da, ridică mâna. Eu nu o cunosc pe această femeie, nu am văzut-o niciodată.

Dar doamna de lângă ea? Uita-te aici, soră. Crezi din toată inima că sunt slujitorul lui Dumnezeu? Tu ai o nevroză care te supără. Dacă este adevărat, fă un semn cu mâna. Acum poți fi vindecată.

Doamna de lângă ea, crezi și tu din inimă? Și tu ai o suferință. Crezi că Dumnezeu poate să-mi spună care este necazul tău? Boală de rinichi. Dacă este adevărat, fă un semn cu mâna.

Tu, doamna de lângă ea, crezi? Suferi de o boală de nervi și din pricina ochilor. Dacă este adevărat, fă un semn cu mâna.

Doamna de lângă ea, crede? Crezi, soră? Deasupra ta este o umbră. Tu ai o boală de stomac, cancer la stomac. Crezi că Dumnezeu te-a vindecat? Amin.

Crezi? Pot ochii tăi să se deschidă și să crezi că El este Fiul lui Dumnezeu? Dacă da, ridică-te în picioare, primește-L pe El și crede din toată inima că este Același ieri, azi și în veci. Spune și tu: „O Isuse, ai milă de mine!”

Nu trece pe lângă mine, bun Mântuitor,

Ascultă-mi strigătul smerit,

Când chemi pe alții, Nu trece pe lângă mine.

Tu ești Izvorul bucuriilor mele,

Îmi ești mai scump decât viața.

Pe cine am pe pământ afară de Tine?

Sau în cer, altul decât Tu?

Ce s-a întâmplat? Credința ta L-a adus în față, așa cum a făcut și credința cerșetorului orb. Amin. Crezi? O, nici nu avem nevoie de un rând de rugăciune! Câți dintre voi cred că sunt vindecați, oriunde v-ați afla? Ridicați mâna. Lăudați-L! Amin. Sunteți vindecați.

Isus Hristos este în mijlocul nostru, Același care a trecut prin Ierihon, care l-a strigat pe Zacheu și care l-a cunoscut pe Bartimeu. Același Domn Isus Hristos, sub forma Duhului Sfânt, este în seara aceasta aici, făcând aceleași lucruri și dovedind că este Același ieri, azi și în veci.

Nu vă lăsați înecați de crezuri, de teologie sau de discursuri reci! Voi vă aflați în prezența lui Isus Hristos care Se descoperă în mijlocul nostru. Amin. Eu cred aceasta din toată inima. Amin. Primiți deci, vindecarea și spuneți: „Slăvit să fie Domnul, o primesc.”

Atunci haideți să-L lăudăm cântând: „Eu Îl iubesc, eu Îl iubesc...” Voi Îl iubiți?

Căci El m-a iubit întâi... Voi Îl iubiți?

Eu Îl iubesc... Închinați-vă! Închinați-vă Lui, acum când este aici.

Eu Îl iubesc, eu Îl iubesc,

Căci El m-a iubit întâi

Și mi-a adus mântuirea... (Și vindecarea este o parte din mântuirea voastră. Unde a câștigat-o El? Pe Calvar, pe lemnul Calvarului, pentru fiecare din voi).

Eu Îl iubesc, eu Îl iubesc (Spuneți-o din toată inima și închinați-vă Lui).

Căci El m-a iubit întâi,

Și mi-a adus mântuirea

Pe lemnul Calvarului.

Nu-i așa că-L iubiți? Dați mâna cu cineva și spuneți: „Slăvit să fie Domnul!”

Dacă vă iubiți unul pe altul, Îl iubiți pe El. Întoarceți-vă, dați mâna cu cineva și spuneți: „Slăvit să fie Domnul! Slăvit să fie Domnul! Ne bucurăm că suntem aici, frate, în prezența Domnului Isus.” Amin. Amin. Minunat.

Pavel a spus: „*Dacă cânt, cânt în Domnul.*” (1Corinteni 14.15).

Haideți să ne închinăm din nou în Duhul; haideți să cântăm în Duhul.

Eu Îl iubesc, eu Îl iubesc,

Căci El m-a iubit întâi,

Și mi-a adus mântuirea

Pe lemnul Calvarului.

O, nu-i așa că-L iubiți? Nu este El minunat? Cântați:

Minunat, minunat este Isus

Sfetnic, Domn al păcii,

Dumnezeu Atotputernic.

El m-a mântuit,

M-a scăpat de păcat și de rușine.

Răscumpărătorul meu este minunat,

Slavă Numelui Său!

Ce s-ar putea întâmpla chiar acum în prezența lui Dumnezeu?

Odată eram pierdut, dar El m-a găsit,

Și m-a scăpat de osândă.

Isus ne dă libertatea și mântuirea,

El m-a mântuit.

M-a scăpat de păcat și de rușine,

Răscumpărătorul meu este minunat.

Slavă Numelui Său.

Nu se întâmplă ceva cu voi? Nu simțiți cum vă curăță pe dinăuntru? Ce sentiment plăcut îmi dă această părtășie! Nu aș da-o pentru nimic, nici chiar pentru toate grămezile de bani care există! Luați-mi tot, dar lăsați-mi-L pe Isus! Da, domnilor. Lăsați-mi părtășia cu El!

O, ce minunat este să fii călător pe acest drum, să te sprijini pe brațul Său veșnic și să știi că El este aici.

Dragoste la prima vedere. Ceva din noi strigă la fel ca atunci când iei capacul de pe o fântână arteziană, iar apa țâșnește în sus și cu cât curge mai multă, cu atât este mai rece și mai proaspătă. Amin. El este minunat, nu-i așa? Eu Îl iubesc, voi nu?

Nu-i așa că vă iubiți unul pe celălalt?

Acum, toți metodiștii să dea mâna cu penticostalii și cu bapțiștii. Fiți prietenoși cu adevărat. Dacă nu puteți face aceasta, înseamnă că nu-L iubiți. Așa este. Pentru că El v-a iubit, Îl iubiți și voi. El v-a lăsat cu căile voastre proprii, așa cum i-a lăsat și pe ei. Atunci haideți să ne înțelegem. O, nu este El minunat? Credem aceasta din toată inima.

Haideți să cântăm din nou acest minunat și vechi imn al bisericii: „Eu Îl iubesc.”

Nu mă satur să spun aceasta, pentru că El m-a iubit întâi. El m-a iubit așa sărac cum am fost, așa orb cum eram, pentru că iubeam păcatul. Dar El m-a iubit pe mine, fiul unui bețiv ratat care dormea prin șanțuri. Da, El S-a oprit lângă mine, prin harul Său. Eu n-am avut nici o legătură cu aceasta, dar El m-a ales. Desigur. Cum s-ar putea altfel? Cum ar putea fi posibil ca neghina să devină grâu? Este nevoie de puterea lui Dumnezeu. Amin.

Eu Îl iubesc. Acum mă simt atât de bine, fiindcă mă simt aproape de El!

Știu că El este aici, pentru că a promis aceasta. El este aici, în mijlocul nostru.

O, cât Îl iubesc! Este minunat. Gândul că nu mai trebuie să bâjbâim ne face să ne simțim bine. El este aici și Se identifică prin Cuvânt, așa cum a făcut-o dintotdeauna. Aceasta face ca El să fie aici. Nu vreun crez, nu vreun mit, ci Dumnezeu însuși este aici.

Cui I s-a descoperit El? Nu Sodomei, ci lui Avraam, iar acum Se descoperă seminței lui Avraam de după El, ceea ce dovedește că noi suntem sămânța Lui. Amin.

O, acum mă simt foarte bine!

Eu Îl iubesc (Ce ploaie de binecuvântări!).

Eu Îl iubesc,

Căci El... (Gândiți-vă că El v-a iubit înainte să-L iubiți voi).

Doamne Isuse, Tatăl nostru, dă vindecarea Ta tuturor acestor oameni, deoarece Te rugăm aceasta în Numele lui Isus Hristos. Te rog, Doamne, s-o faci spre slava Ta. Amin.

...lemnul Calvarului.

Să ne plecăm capetele în liniște. Voi știți că suntem doar niște copii. Da, suntem copiii lui Dumnezeu. Ați văzut vreodată un copil care se joacă lângă tatăl său? El este foarte liniștit pentru că știe că tatăl veghează asupra lui. Vedeți?

Haideți să fredonăm. (Fratele Branham începe să fredoneze: „Eu Îl iubesc.”).

Îl văd stând aici: marele Stâlp de Foc. El a spus: „*Eu vin de la Dumnezeu și Mă duc la Dumnezeu.*” El este Logosul care a fost cu Moise în pustie, Stâlpul de Foc. Apoi a murit pe Calvar și a înviat din nou, iar atunci când Saul se afla pe drumul Damascului, același Stâlp de Foc l-a trântit la pământ. Însăpăimântat, Pavel a întrebat: „*Cine ești Tu, Doamne?*” iar Domnul i-a răspuns: „*Eu sunt Isus.*”

El a venit de la Dumnezeu și S-a dus la Dumnezeu; El S-a descoperit înaintea noastră prin dovezi științifice, prin dovada bisericii și prin toate celelalte lucruri, aducând la suprafață același lucru: Cuvântul Său.

(Fratele Branham fredonează: „Eu Îl iubesc.”).

N-ar fi acum momentul potrivit ca El să vină, să privească în jur, să ne vadă pe toți vindecați și schimbați și să ne ducă la El? Odată o va face.

(Fratele Branham fredonează: „Eu Îl iubesc.”).

Acum încet, cu capetele plecate. (Fratele Branham continuă să fredoneze: „Eu Îl iubesc.”).

Nu uitați serviciul de mâine dimineață. Dacă nu sunteți de aici și nu aveți o biserică, să știți că păstorii aceștia cumsecade cred aceeași Evanghelie ca și noi, pentru că altfel nu m-ar fi chemat aici. Deci, veți fi bineveniți în bisericile lor. Mâine va fi un serviciu frumos.

Mergeți și odihniți-vă, iar mâine întoarceți-vă din nou la serviciul de vindecare ce va avea loc după-amiază.

(Fratele Branham fredonează: „Eu Îl iubesc.”).

Bine. Dumnezeu să te binecuvânteze, frate.

- Amin -